

И ето, че Иваница първескинката изкочи изъ подрума съ брадва въ ржка. Заби я въ земята, докато потъна острилото, постави на чукана ѝ соль и избѣга.

— Докато се стопи сольта ще бие градушката, — извика нѣкой.

Всички погледнаха къмъ бравата.

Отдъхнаха си онѣзи по чардацитѣ. Щомъ сольта се стопи — градушката се обърна на дъждъ. Капчужитѣ руконаха изобилно.

Всѣко зло — за добро. Градушката докара радостъ. Не уби нивята, а напои земята.

— Азъ нали ви казвамъ! — се обади онова, що заговори за бравата... Баба Краса не лъже... Извие ли градушка, забивай бравата по-скоро...

— И моята баба тъй казва, — допълни друго махаленче.

— Лани азъ забихъ бравата! — похвалва се трето — и градушката — фю, да я нѣма!

— Брей! — изсмѣ се друго рошоголавче — лъжешъ! Само първоскиня майка, кога забие бравата, тогава градушката спира.

— Спира тя, когато си иска, а когато не иска, отиватъ нивицитѣ. Помните ли лани?

Докато махаленчетата се подземаха, черниятъ облакъ се прибра къмъ Балкана. Затуленото слънце свѣтна като окжпано. Махаленчетата зацапаха изъ мжтни вадички, вирайки колкото имъ гласъ държи:

Дъждъ вали,
слънце грѣй —
дявола се жени!

А отъ другия край отпѣваха:

Дъждъ вали,
слънце грѣй —
радвайте се, кокошчици,
да ви растатъ опашчици.

— Джга, джга! — провикна се най-малкото махаленче. Всички вдигнаха очи.

Джгата ги накара да се смирятъ. Пакъ се прибраха подъ стрѣхата.